

OGONATY (1) *ai*

N sg m ogonaty.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (ten sam przykład).

Przymiotnik od „ogon” w znaczu, podstawowym; mający ogon: Caudatus, Ogonáty Mącz 41c; [Caudatus, das ein fchwantz hat. P. ogonáty/ ogoniáfity. Volck 94; Ogonáty et ogoniáfity/ caudatus. Volck Ooo4v].

Cf **OGONIASTY, OGONISTY, [OGONNY], OGONOWY**

KŁ